

[Kofod-Svendsen]

egenbetaling for brug af de offentlige pasningstilbud – f.eks. give kommunerne frihed til at hæve betalingsprocenten for børn af bedrestillede forældre og gøre søskenderabatten mindre gunstig, mod at pengene så gik ud til alle familier. Sådan som ordningen er skruet sammen nu, er det jo sådan, at de, der er inde i varmen, får mere, mens de, der ikke er kommet ind i varmen, får vanskeligt ved overhovedet at komme indenfor.

Der er tale om en omfordeling af de samlede ydelser på familieområdet, hvor vi i højere grad tilgodeser alle; de, der er meget godt tilgodeset nu, må så yde lidt, for at alle kan blive bedre tilgodeset.

Vi fører forhandlinger: Øget aktivering, fremrykning af tilbud. Vi er enige i de intentioner og kan kun ønske, at alle vil lægge de partitaktiske manøvrer til side, så vi simpelt hen giver os til at analysere situationen på baggrund af det gode udredningsarbejde, der er lavet i Zeuthenrapporten. For her vises det jo, at mange af de ydelser, vi bruger i dag, får vi ikke det maksimale udbytte af. Jeg håber, at vi i de kommende dage simpelt hen kan sige: Den model forbedrer så meget, og den forbedrer så meget; lad os så fordomsfrit optræde som en tænketank inspireret af Zeuthenrapporten og lave nogle bedre aktiveringsordninger. For vi ved jo alle sammen godt, at de penge, vi bruger, kan vi få mere ud af.

Det skal være vores stærke appel til alle, at vi satser på at få et resultat. Det skylder vi faktisk de arbejdsløse. Vi har fået lavet et godt udredningsarbejde, som viser, at vi vil kunne aktivere bedre for de penge, vi bruger. Vi vil ikke kunne være bekendt så ikke at sørge for at få det omsat i handling.

Så er der et område i regeringens finanslovplan, hvor jeg er lidt overrasket over at man kommer med besparelser, og her vil jeg tage Landbrugsministeriet frem. Regeringen lægger op til besparelser på konsulentområdet, på vikarordningerne. Det er jo ikke sådan, at vi alene ved aktivering skal satse på at få flere i arbejde. Vi må jo altså også værne om de ordninger, vi har, som er gode og rigtige. Og hvis vi gør dem mindre gode, ja, så får vi flere ledige. Det vil jo let blive følgen af at gøre tilskuddene til vikarordningerne ringere. Den besparelse vil vi ikke medvirke til.

Jeg må også sige, at jeg overraskes lidt over besparelsen på forskningsområdet inden for landbruget. Ikke mindst i forlængelse af den brede landbrugsreform, som er vedtaget i EF-sammenhæng, tror jeg, der er brug for, at den forskningsindsats, som laves med dygtighed inden for dansk landbrug, ikke bliver formindsket. Det vil være en af de besparelser, som jeg tror har noget negativt over sig.

Jeg vil også nævne Industriministeriet. Der tror jeg også, vi skal være varsomme med besparelser. Jeg har i Finansudvalget stillet forskellige spørgsmål for at få det nærmere belyst, så vi ikke her laver nogle besparelser, som kan betyde, at vi får mindre eksport, mindre forskning, og det dermed koster arbejdspladser på lidt længere sigt.

Så vil jeg i denne sammenhæng tage et forslag frem, som er kommet fra Det Danske Handelskammer. Jeg synes, det er interessant, så vi må i hvert fald ind i en debat om forslaget. For hvad siger Handelskammeret? Jo, det har tidligere været stærk modstander af differentieret moms. Så siger Det Danske Handelskammer: I den situation, vi er i nu, bør vi lave en vis EF-harmonisering, så vi sætter fødevareromsen ned. De foreslår fra 25 til 20 pct. og har foretaget forskellige beregninger af virkningerne af det. Jeg synes, det er et af de forslag, som vi da også bør regne lidt nærmere på for at se, hvad følgevirkningerne vil blive. Vi har Handelskammerets vurdering; lad os så også nu få regeringens vurdering af det forslag.

Så er der et område, jeg vil trække frem, hvor vi i Danmark har mange private organisationer, som arbejder i den tredje verden. I praksis er det sådan, at en medarbejder i den første tid ikke yder så meget – der er tale om akklimatisering til de nye forhold, der kan være kulturchock, sprogproblemer osv. Derfor betyder det meget for en maksimal indsats i den tredje verden, at de udsendte medarbejdere bliver ude i tjenesten i mange år: gerne 10 år, 20 år, ja, nogle måske hele 30 år.

Og der er det altså sådan, at hvis man rejser ud og f.eks. er i den tredje verden en 10-20 år og så kommer tilbage, kan det give mange problemer at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Der kan være problemer med at blive i sin a-kasse. Nogle kan være rejst fra en pensionsgivende stilling; kommer de så tilbage, så tæller de 20 år, de har arbejdet i den tredje ver-